

ANABELLE
STEHL

Break
AWAY

JEN S TEBOU SE CÍTÍM VOLNÁ...

ROMÁN

Break
AWAY

Copyright © 2020 by Bastei Lübbe AG, Köln

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Daniela Štefková, 2022

Cover © ZERO Werbeagentur GmbH, 2022

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-2571-7 (pdf)

ANABELLE
STEHL

Break
AWAY

JEN S TEBOU SE CÍTÍM VOLNÁ...

*Pro mé rodiče.
Díky, že jste moje rodina.*

*A pro PJS.
Díky, že jste se stali mou rodinou.*

PLAYLIST

Lennon Stella	►	<i>Breakaway</i>
Florence + The Machine	►	<i>Hunger</i>
Woodkid	►	<i>Run Boy Run</i>
Jessie Reyez	►	<i>FIGURES</i>
Bea Miller	►	<i>feel something</i>
Hozier	►	<i>Movement</i>
Arcade Fire	►	<i>My Body Is a Cage</i>
Shawn Mendes	►	<i>A Little Too Much</i>
Tom Walker	►	<i>Leave a Light On</i>
Gabrielle Aplin	►	<i>Please Don't Say You Love Me</i>
Ava Max	►	<i>So Am I</i>
Passenger	►	<i>Hell or High Water</i>
Foo Fighters	►	<i>The Pretender</i>
Pitbull, Kesha	►	<i>Timber</i>
Backstreet Boys	►	<i>Everybody</i>
Taylor Swift	►	<i>You Need to Calm Down</i>
Athlete	►	<i>Wild Wolves</i>
Walking on Cars	►	<i>Speeding Cars</i>
Gary Go	►	<i>Berlin</i>
Dermot Kennedy	►	<i>An Evening I Will Not Forget</i>
Kesha	►	<i>Praying</i>
dodie	►	<i>Burned Out</i>
Billy Raffoul	►	<i>You Be Love</i>
Christina Aguilera	►	<i>The Voice Within</i>
Selena Gomez	►	<i>Look At Her Now</i>
Rachel Platten	►	<i>Fight Song</i>

KAPITOLA 1

Lia

„Ještě někdo do Berlína? Nastupujte prosím do Berlína!“ bylo slyšet z dálky.

Proběhla jsem kolem skupiny školáků, přičemž jsem málem zakopla o cestovní tašku mladé maminky. Konečně jsem stála před červeným autobusem a s námahou popadala dech. Člověk by řekl, že jóga jednou týdně stačí k tomu, abych se udržela v kondici, ale moje funění a bolavé nohy mi naznačovaly něco jiného. Třesoucími se prsty jsem otevřela zip batohu a snažila se v tom chaosu najít svůj mobil.

„Jedeš s námi?“ zeptal se mě muž, který neustále povykoval na autobusovém nádraží. Jeho triko bylo stejně rudé jako autobus.

Přikývla jsem, aniž bych ze sebe vypotila kloudnou odpověď, protože můj dech se snad zbláznil a suchý jazyk se mi lepil na patro.

„Tak si nalož kufr sem,“ ukázal na otevřenou boční kapotu autobusu. „Letiště přijde na druhou stranu, Alexanderplatz hned sem dopředu.“

Zasunula jsem svůj malý kufřík dovnitř autobusu k ostatním zavazadlům. Pak jsem natáhla k muži ruku s mobilem, do kterého jsem si před pár minutami koupila lístek.

Naskenoval si QR kód, mlčky mi pokynul a pak zavřel boční dveře autobusu, takže se mi kufr ztratil z dohledu.

Já to fakt udělala. Wow. Srdce mi mohutně bušilo v hrudníku, ale teď to nebylo jen kvůli rannímu sprintu v letním parnu, ale zcela jednoznačně vzrušením. A strachem. Protože strach, jak jsem si právě uvědomila, fakt mám. Až teď jsem si uvědomila, že jsem se ani o centimetr neposunula a stále hledím na dveře zavazadlového prostoru. Dokud se v mém zorném poli neobjevil rudý flek a nedožadoval se mé pozornosti.

„Slečno, jestli chcete jet s námi, bylo by super si taky nastoupit.“

„Promiňte,“ zamumlala jsem, spolkla svůj komentář na „slečnu“ a zasunula jsem palce pod přezky svého batohu. Zvládla jsem to tady. Ne proto, že bych byla mimořádně odvážná nebo dobrodružná, byla jsem naopak naprosto obyčejná, protože jsem neměla jinou možnost. Musela jsem to tady prostě zvládnout.

Pravou nohou jsem stoupla na malý schůdek vedoucí do útrob autobusu a naposledy jsem se ohlédla. Jediné, co jsem měla před očima, bylo poněkud chřadnoucí autobusové nádraží tohoto malého města, které jsem tak často míjela cestou na fakultu. Netuším, co jsem čekala. Možná to, že tento okamžik budu vnímat jinak, že budu cítit lítost nebo konec. Úlevu nebo vzrušující chvění z nového začátku. Jediné, co jsem cítila, byla ale lhostejnost. Proto jsem se zase obrátila a položila na schůdek i levou nohu.

Byla jsem na palubě, a to nejen v doslovném slova smyslu.

S výjimkou několika míst byl autobus celkem prázdný, takže jsem si pro sebe zabrala dvě sedadla. Vlastně to nebylo až takové překvapení, protože bylo úterý ráno. Zapadla jsem do řady sedadel v zadní části autobusu a stáhla si batoh z ramen. Tričko se nepříjemně lepilo na sedadlo, přestože zde bylo ve srovnání s venkovní teplotou příjemně chladno. Stáhla jsem si ze zápěstí jednu z gumiček do vlasů a zatočila si dlouhé, měděně rudé vlasy do ledabylého drdolu na temeni. Chladný vzduch si příjemně pohrával s jemným potem na mé šíji.

Zhluboka jsem se nadechla. *Zvládnu to.*

Do Berlína to autobusem trvalo více než čtyři hodiny. Naštěstí. Čím více času strávím tady uvnitř, tím větší vzdálenost urazím mezi mnou a tímto místem. Řidič nastartoval a autobus vydal hluboký, vrčivý zvuk. Otevřela jsem batoh a ještě naposledy zkontrolovala, že mám u sebe vše nejdůležitější: peněženku, nabíječku, mobil. Moje ruka si téměř automaticky našla cestu k mému krku. Kamera. S ulehčením jsem vydechla a palcem zlehka přejela přes okraj objektivu, jako bych chtěla přístroj ukonejšit. Jediný, kdo by potřeboval uklidnit, jsem přitom ve skutečnosti byla já. Obvykle to fungovalo a dotek mých prstů s chladivým kovem na mě obvykle působil uzemňujícím způsobem. V poslední době však spíše přispíval k mému neklidu. Dokonce natolik, že jsem kameru málem nechala doma. Na poslední chvíli jsem přece jen změnila názor. Nevím, zda za to mohla naděje nebo naivní pokus zachovat si normálnost. Můj ukazováček pokračoval v pohybu, zatímco můj pohled padl dolů na kameru. Na můj kreativní vyjadřovací prostředek. Na připomínku všeho, co se v poslední době pokazilo. Uchopila jsem přístroj, nadzvedla jej, přehodila přes hlavu kožený pásek a zasunula jej na dno batohu pod malý ručník. Hned jsem se cítila o něco lehčeji, což mě současně uvedlo do smutného rozpoložení. Zavřela jsem batoh a prostě jsem doufala, že mám u sebe všechny důležité věci, nebo že si je budu moci dokoupit. Na přemýšlení nebyl čas. Do kufru jsem nacpala veškeré oblečení, co vypadalo ještě jakžtakž nositelně, ze společné koupelny si vzala make-up a kartáček na zuby a vypadla jsem z baráku dřív, než bych narazila na spolubydlící Lisu nebo někoho jiného z kolejí. Neměla jsem náladu na jejich pohledy. Nebo v horším případě na otázku Lisy, proč nejsem na fakultě a nepíšu klauzurku z práva sdělovacích prostředků.

Pohled z okna mě přinutil myslet na něco jiného. Ne na to, jak jsem v posluchárně zírala na prázdný list a všechno, co, jsem se naučila, bylo prostě fuč. Jak se mi v ruce třásla tužka, protože slova pronesená šepotem na chodbě se příliš silně rozléhala v mých

uších. V nepřetržité smyčce. Při pomyšlení na pohledy a šepot, když jsem vyskočila a vyběhla z posluchárny, se mi bolestí stáhlo břicho a udělalo se mi špatně od žaludku. Zhluboka jsem se nadechla a opět vydechla a pokusila jsem se uklidnit. Teď jsem tady, v autobuse. A s každou sekundou byla budova vejšky dál a dál. A s ní i moji spolužáci. Pohledy a pomluvy. Jediné, co chci, je vypnout. Několik týdnů klidu ve městě, kde mě nikdo nezná. Nasadila jsem si sluchátka do uší a pustila svůj playlist. Při Florence + The Machine jsem veškeré své myšlenky soustředila na Berlín a na to, co mě čeká. Protože přesně o to u tohoto tripu jde: nechat vše za sebou a konečně, konečně zase hledět dopředu.

Ze spánku mě vytrhl hluboký hlas řidiče autobusu: „Letiště Schönefeld“. Odhrnula jsem si z obličejce prameny, které se mi uvolnily z drdolu, a protáhla se, alespoň nakolik mi dovolila úzká řada sedadel. Luplo mi v rameni a krk jsem měla nepříjemně ztuhlý. Nemám ponětí, kdy přesně jsem zabrala, ale očividně jsem téměř v cíli. Oknem jsem pozorovala spoustu lidí spěchajících na letiště nebo běžících zastřešenou cestou z terminálu k emháděčku. Jak ráda bych taky jen tak nastoupila do letadla a letěla na opačný konec světa. Avšak stav mého účtu a výčitky svědomí vůči mámě mi překazily plány. Jasně, a taky to, že jsem do dnešního rána neměla v úmyslu opustit domov. Tím, že jsem dva týdny nevytáhla paty z domu, byla pro mě jízda přes celou republiku fakt velká událost.

„Příští zastávka: Alexanderplatz. Příjezd plánován přibližně na 15.30. Vraťte se prosím na místo a připoutejte se.“

Naposledy jsem se protáhla a pak jsem uvolnila kabel sluchátek z mezery mezi dvěma sedadly. Odporoučely se někde uprostřed mého spánku. Otevřela jsem svůj mobil a opět chtěla pustit muziku, když se můj pohled zatoulal k dalším aplikacím. Facebook. Instagram. Twitter. V pravém horním rohu zářila malá červená kolečka ohlašující nové zprávy. Několik nových zpráv. Barevná loga aplikací mě pálila v očích, můj prst se nehybně vznášel nad displejem. Pak se můj palec přesunul na růžovo-fialový čtyřúhelník připomínající kameru, která dlouho fungovala jako můj

kreativní vyjadřovací prostředek. Odolala jsem tlaku nechat si zobrazit nová oznámení – Direct Messages, komentáře, vše jsem ignorovala. Místo toho jsem klikla na svůj profilový obrázek, sjela přes nastavení dolů a klikla na oblast nápovědy aplikace, až jsem konečně našla, co jsem hledala. Bez okamžiku zaváhání můj prst přistál na odkazu s možností trvalého vymazání mého účtu. Pocítila jsem mírně vzrušující mravenčení v oblasti žaludku, které kupodivu nebylo až tak nepříjemné. Povzbuzená tímto pocitem jsem tento postup zopakovala i u ostatních sociálních kanálů. Bylo to jen pár kliknutí, která ve skutečnosti nic nezměnila, ale i tak jsem cítila, jako by z mých ramenou někdo sundal neviditelnou tíhu. Pohled mi padnul na WhatsApp. Číslo mého mobilu mělo jen pár lidí, neměla jsem žádné nové zprávy. Přesto jsem otevřela aplikaci, sjela o něco níže a klikla na chat s Alexandrem. Alexandr, kterému jsem omylem uvěřila. Ucítila jsem, jak se mravenčení v mém břiše mění na vztek, který ještě zesílil po přečtení jeho poslední zprávy.

Musíme si promluvit. Prosím.

Málem jsem se nahlas zasmála. Nechtěla jsem si promluvit. Je to jeho vina, že jsem vůbec tady. Nechala jsem zprávu bez odpovědi, stejně jako ty předešlé. Dělal se mi zle jen z toho, že jsem si přečetla jeho jméno. Teď jsem se ale přistihla, jak moje prsty vytukávají odpověď.

Nech mě na pokoji. Vymaž si moje číslo.

Zmáčkla jsem Odeslat. Pak jsem klikla na jeho jméno nad zobrazeným rozhovorem, sjela dolů a zablokovala kontakt. Hlasitě jsem vydechla a doufala, že to všechno bude stačit. Pustila jsem si hudbu, opřela si hlavu o okno a pozorovala ubíhající krajinu venku. Pole měla nažloutlou barvu, jako by naléhavě snesla trochu toho deště. Zatímco jsem pozorovala ubíhající krajinu, tlukot mého

srdce se opět pomalu dostával do normálu. A i když byste okolí Berlína stěžili označili jako idylické nebo malebné, pro mne byl ten pohled neskutečně krásný. Znamenal totiž, že jsem to dala. Utekla jsem. A aspoň na chvíli jsem mohla volně dýchat, nechat všechno za sebou a předstírat, jako by se nic nestalo.

Ubíhající stromy a domy na mě působily jako hypnotikum a oči se mi opět samy od sebe zavřely. O sekundu později jsem sebou zprudka trhla, když se ozvalo hlasité zatroubení, které doputovalo do mého bubínku i skrz sluchátka. Zahlédla jsem řidiče, který vystrčil ruku ven z okénka s náznakem hrubého gesta, načež se autobus vrátil do pravého pruhu. Při pohledu přes rameno jsem ještě stihla zaznamenat, jak zleva kolem autobusu projíždí tmavě červený Opel s nezdravým zvukem motoru a pořádnou prohlubní v pravých zadních dveřích. Muž na straně spolujezdce měl na očích sluneční brýle a viditelně vynervovaný kroutil hlavou, zatímco vůz předjížděl autobus. Na úrovni řidiče autobusu opět zatroubil a poté prudce vypálil, omezení rychlosti mu asi nic neříkalo.

„Idiot,“ zamumlala jsem tiše, opřela se a pozorovala, jak si okolí stále více hraje na město, dokud konečně hotely nevystřídaly menší obchody. Kolem nich spěchali lidé za svým byznysem, aniž by si uvědomovali, jak jsou šťastní, že žijí v tak velkém, pulzujícím a především anonymním městě. Za chvíli budu na místě a přinejmenším na chvíli budu patřit mezi ně. Poprvé za několik týdnů jsem měla pocit, že se posouvám kupředu, namísto toho, abych navzdory vynaložené námaze zůstávala na místě – podobná křečku v kolečku.

Vytáhla jsem kufr z bočního prostoru na zavazadla a rozloučila se s řidičem autobusu, který se již stejně otočil, aby pozdravil svého kolegu. Volnou rukou jsem si stínila oči před sluncem, zatímco jsem se rozhlížela, a druhá ruka pevně svírala kufr. Zaklonila jsem hlavu a nechala své přimhouřené oči vystoupat na televizní věž. Můj pohled se pak stočil dále nad náměstí Alexanderplatz, které jsem dosud znala jen z médií. Nikdy jsme moc necestovali,

a přestože jsem to stále plánovala, po rozvodu rodičů se tyto plány změnilý. Nemohla, ani nechtěla jsem nechat mamku samotnou. Volba tedy automaticky padla na vejšku v její blízkosti. Okřikla jsem špatné svědomí, které mne při těchto myšlenkách hned přepadlo. Alespoň jí jsem měla dát vědět. Žádala by ale vysvětlení, které jsem jí nemohla dát.

Zkusila jsem nevítané myšlenky setřást a pozorovala jsem scenerii před očima. Na semaforu po mé levé straně stály zástupy lidí, kolem nich s rachotem projížděly žluté tramvaje, náměstí lemovaly malé stánky a země sálala slunečním žářem. Bylo to tu cítit po smaženém jídle, výfukových plynech a po létě. A všichni si prostě šli svou cestou, aniž by mi věnovali pozornost. Zbožňuju to tady.

Ruce mi automaticky sklouzly pod hrudník, kde se mi normálně na koženém pásku houpávala kamera. Až poté, co se moje prsty setkaly s látkou trička, mě napadlo, že mi za krkem schází její tíha. Na chvíli mě to zamrzelo. Normálně by scénu, která se mi odehrávala před očima, navždy uchoval objektiv. Při natáčení jsem svět okolo pozorovala vždy jinýma očima. Vnímala jej ze všech jeho aspektů. Kamera nebyla jen prostředkem k mému uvolnění, ale také mi pomáhala žít právě teď. Zastavit se v rychlém světě, zachytit tu rychlost a s každým novým pohledem objevit něco, co by mi jinak uniklo. Naše oči by mohly být tím nejlepším objektivem, ale náš mozek vyfiltruje a třídí všechno, co nepovažuje za nutné. Naproti tomu kamera byla schopná navždy zachytit každý, i ten nejmenší detail, na paměťovou kartu – obraz, zvuk, pohyby a emoce. Nejen, že vzpomínky zachycovala, ale taky vytvářela nové – ukazovala, co bychom jinak nebyli schopni vnímat.

Můj pohled putoval po nenafilmovaných scénách a suploval tak objektiv kamery. Teprve teď jsem viděla, jak se slunce odráží od kopule televizní věže ve tvaru kříže. Až teď jsem zpozorovala tři děti skákající panáka na parkovišti na protější straně silnice.

Pocit, že tyto scény nemůžu zachytit, byl pro mě zvláštní, jako by mi ta zkušenost proklouzla mezi prsty jako písek. Ale bylo hezké dostat znovu možnost vnímat takové momenty. Znovu chtít

vzít do ruky kameru. Možná právě to mě tady zase čeká. Koutky úst se mi zlehka posunuly nahoru. Na úsměv to asi nestačilo, ale byl to začátek.

Nadechla jsem se teplého vzduchu a znovu jej hlasitě vydechla.

A co teď?

S batohem a malým kufrem jsem nerozhodně postávala před trávníkem, kde mě vyplivl autobus. Možná, že jsem neměla moc zavazadel, ale co jsem postrádala ještě víc, byl plán.

KAPITOLA 2

Noah

Vypadal fakt příšerně. Lidi vždycky říkali, že Elias je mírně přerostlou starší verzí mé osoby, ale proboha: velký a svalnatý byl sice pořád, ale ty vpadlé tváře byly novinkou. Jeho oči měly pořád stejnou světle hnědou barvu jako ty moje, ale pod nimi byly patrné tmavé stíny. Tam, kde si jindy dovolil jen mírné strniště, než sáhl po holicím strojku, mu vyrostly vousy o něco světlejší barvy, než byl odstín jeho hnědých vlasů. Brácha nevypadal vyloženě špatně, ale všechno na něm najednou působilo nevýrazně a matně. Jako kdyby přes něj položili filtr, který všemu ubíral trochu barvy.

Elias si přešel oběma rukama přes obličej a znemožnil mi tím pohled na tolik evidentní změny – prohlídka je u konce.

„Nezírej tak na mě. Já vím,“ povzdechl si, znovu si rukou přešel místo mezi očima a pak ke mně opět vzhlédl.

„Sorry,“ zamumlal jsem. „To ti ještě máma nezačla klást na srdce, že by ses měl voholit?“

Elias se krátce zasmál a neznatelně zakroutil hlavou.

„Co je?“ zeptal jsem se podrážděně.

„Myslel jsem, že ti řekla, co se stalo. Nebo proč jsi sem přijel? Fakt si myslíš, že se naši objeví zrovna tady?“ Zkřížil ruce na prsou a podíval se na mě se zdviženým obočím.

Zpozorněl jsem. To nemůže myslet vážně. „Říkala, že jste se chytli. Ne, že už spolu nemluvíte.“

„Tak by se to taky dalo nazvat,“ zahuhňal. „A co tady vlastně děláš? Nemáš být právě v Bolívii nebo v Argentině, nebo tak něco?“

„Děláš, jako bych tam za týdle situace mohl zůstat,“ vybuchl jsem. „Přijel bych už dřív, ale až v pátek se mi doneslo, co se stalo.“

Pořád jsem nemohl pobrat, že rodiče Eliase vyhodili nejen z firmy, ale taky s ním přerušili veškerý kontakt. A několik dní mlčeli o tom, co se přihodilo. Mojí povinností bylo být tady pro Eliase. Namísto toho jsem si, aniž bych něco tušil, žil svůj život o několik tisíc kilometrů dál a jeho odpovědi na moje zprávy vyznívaly, jako by bylo všechno v cajku.

Když jsem pozoroval chaos panující v jeho kuchyni a jeho matné oči, nebylo v pořádku vůbec nic. S douškem vody, který jsem právě polkl, se zároveň spláchl moje frustrace. Kdyby se máma v telefonu neprozradila, seděl bych asi pořád nevědomky na zadku na opačném konci světa. Nechala to vyznít tak, jako by to všechno nebyla taková hrůza, jako kdyby mě chtěla odradit od záměru vrátit se zpátky do Německa. Jako kdybych se mohl soustředit na něco jiného!

„Neměls tu cestu přerušovat. Není to tak, že bys tady něco mohl změnit,“ promluvil teď i Elias. „Takhle mám o položku víc, kterou si můžu připsat na svůj dlouhý seznam špatného svědomí.“

Eliasova široká ramena sesedla ještě o něco níže, což jsem považoval snad za nemožné. Tak jej neznám. Brácha miluje život, je pozitivní, rebelský a ke všem loajální. A ne tato zosobněná hromádka neštěstí, která se viditelně vzdala veškeré naděje.

„Jdi do prdele, brácho,“ vyhrkl jsem frustrovaně.

„Šetři si vzduch,“ pronesl Elias, kterému se již viditelně vrátila sebekontrola. „Vzteky mi taky dvakrát nepomůže.“

„A ty to necháš jenom tak? Jak dlouho to takhle bude pokračovat? Naši na tebe nebudou naštvaní věčně.“

Elias pokrčil rameny. „Řek bych, že se to bude vodvíjet vod toho, jestli se z Rotha juniora stane zase starej.“ Pohrdavě si odfrkl. „Přičemž nevím, jestli v to mám doufat.“

Ne, takhle jsem bráchu vůbec neznal.

„Co se v noci přesně stalo? Jak to, žes napadl Christophera?“ zo-pakoval jsem otázku, kterou jsem mu položil už v telefonu a která mě dnem i nocí pronásledovala už od telefonátu s mámou.

Všiml jsem si něčeho, co jsem napřed vycítil jen z jeho hlasu v telefonu: uzavřel se sám do sebe. Opět zkřížil ruce na prsou a podíval se mi přímo do očí.

„Byl jsem na šrot, pohádali jsme se, došlo k rvačce. Konec příběhu.“

„Kterou jsi začal ty?“ Protože to jsem si nedokázal představit.

„Očividně jo. Jak jsem řekl, byl jsem opilej. Nechtěj po mně detaily.“

Frustrovaně jsem si rukou otřel obličej.

„Eliasi, když se mnou nebudeš mluvit, nemůžu ti pomoci.“

„Správně, nemůžeš mi pomoci.“ Jeho rysy změkly a do hnědých očí se mu vrátila vřelost.

„Noahu, jsi můj malej bráška. Jestli má někdo někomu pomáhat, tak já tobě.“

„Jsem jenom o rok mladší,“ ucedil jsem otráveně.

Natáhl ruku přes kuchyňský stůl a položil mi ji na rameno. „Máma s tátou mi jasně naznačili, že mě teď zrovna nemusí vidět. Nemusíš se zabývat tím, abys to napravil. Vždyť jsi tam ani nebyl.“

„Promiň,“ začal jsem, ale zvedl ruku.

„Nebylo to myšleno jako výčitka.“

„A co teď budeš dělat? Najdeš si novou práci? Nebo budeš jenom studovat?“ Zarazil jsem se. „Neodřízli tě snad naši od peněz, že ne?“

Elias mlčel.

„Co mlčíš?“ zeptal jsem se.

„Na nějakou dobu si dám od vejšky pauzu.“

„Cože? Ale bakaláře máš už skoro v kapse.“

Elias se hořce zasmál. „Stejně ho nepotřebuju, když teď nemůžu nastoupit do firmy.“

„Tak začneš někde jinde. Navíc mamku a tatku určitě přesvědčíme. Nemůžeš jen tak vypadnout ze školy.“ To snad nemyslí vážně. Má školu rád a na známkách maká stejně tvrdě jako já. Možná i tvrděj.

„Kdo říká, že se na to vykašlu? Možná jen na semestr přeruším.“

„Ale proč?“ zeptal jsem se.

Povzdechl si, znovu si protřel obličej a prsty si masíroval kořen nosu, jako by ho z našeho rozhovoru rozbolela hlava.

„Protože teď musím vymyslet, co dál. Byl by to semestr praxe, kterou bych si odkroutil ve firmě. Narychlo teď nenajdu žádné místo, kam by mě vzali. A dohoda zní, že se do firmy nějakou dobu nevrátím,“ dodal tišeji.

„Dohoda?“

Čekal jsem, že bude pokračovat, ale v kuchyni bylo slyšet jen tiché hučení lednice a ruch dopravní špičky, který pronikal otevřeným oknem.

„Co je to za dohodu?“ zeptal jsem se znovu.

Elias vydal otrávený zvuk. „Dohoda, že obchod mezi námi a firmou Rothe bude pokračovat, pokud se budu držet dál od Christophera a jeho rodiny a nechám se stáhnout ze všech projektů. Myslím tím fakt se držet dál. Ne na týden dva, ale na dlouho. Takže můžu zapomenout na to, že bych tam tenhle semestr pracoval a získal kredity. Ale koho to zajímá, vždyť ztratím jen pár let svého života,“ zakončil Elias sarkastickým tónem.

„A ty na to prostě jen tak přistoupíš?“ Nemohl a ani nechtěl jsem uvěřit tomu, že něco takového akceptoval, a už vůbec ne tomu, že s touhle dohodou souhlasili naši. Protože tato skutečnost bohužel přiblížila realitě to, co tomu předcházelo: proč by souhlasili s něčím tak absurdním, kdyby Elias po Christopherovi vážně nevyjel?

„Najdu si něco novýho. A podle toho, co bude s Christopherem, se za nějaký čas do práce budu moct vrátit. Nezbyvá nám nic jinýho než vydržet, nebo?“ Elias mi stiskl rameno a usmál se na mě, ale v jeho očích se smích neobjevil.

Přepínal jsem mezi stanicemi a zesílil hudbu, dokud nebyla hlasitější než myšlenky, které mi kroužily hlavou. Pak jsem stáhl okénko, aby do rozpáleného auta pronikla alespoň trochu čerstvého vzduchu.

„Seš si jistej, že nechceš mluvit?“ změřil si mě kriticky Daniel, můj nejlepší kámoš, spolubydlící a teď už i šofér. „Moc dlouho jsi uvnitř nepobyl.“

„Taky bys už v autě mohl mít Bluetooth,“ zamumlal jsem a ignoroval Danielovu otázku. Stiskl jsem několik dalších tlačítek a nakonec jsem zakotvil u stanice s hudebním žebříčkem.

„Hele, neurážej Betty,“ řekl Daniel a pohládl volant stárnoucího Opelu Corsa. „Jinak tě vysadím a můžeš jet do Frohnau sockou.“

Když jsem nereagoval, věnoval mi Daniel znovu svůj rychlý pohled. „Takže...?“ zeptal se a záměrně protáhl poslední písmeno.

Zabořil jsem hlavu do polštáře sedadla a povzdechl si. „Všechno jsem ti řekl už po telefonu. Návštěva u Eliase vůbec nic nezměnila.“

„Sorry,“ řekl Daniel. „Ale podívejme se na to z té lepší stránky – jsem fakt rád, že jsi zpátky.“

Pousmál jsem se. Daniel je od dětství můj nejlepší kamarád, bydleli jsme spolu v jednom bytě v Berlíně. Po mnoha letech by to bylo první léto, které bychom nestrávili společně. V tomto ohledu to byla fakt malá útěcha.

„Důležitější je,“ začal jsem a náhle jsem prudce ztišil rádio. „Sakra, málem jsem zapomněl – jak to šlo na castingu?“

Daniel hlasitě vydechl a neodpověděl. Namísto toho konečně nastartoval a zapnul blinkr doleva, aby se zařadil do provozu. Pár minut předtím, než jsem nastoupil do letadla na zpáteční let, mi řekl o castingu, na který se chystá. Jedna kapela hledá nového

bubeníka. Dokonce už hráli v pár známých klubech. Co ho znám, nechtěl Daniel dělat nic jiného než muziku a v telefonu zněl tak nadšeně, že mě překvapilo, že to na mě nevybalil hned.

„Bylo to... OK?“ řekl.

„To se mě ptáš?“

„Seš si jistej, že o tom chceme mluvit?“ zeptal se Daniel. „Byl jsi u bráchy jen dvacet minut, ale stopro jste si něco řekli, nebo?“

„Věř mi, že mě teď nenapadá nic skvělejšího, než na to zapomenout.“ Mírně jsem se na sedadle spolujezdce natočil, abych na Daniela lépe viděl.

„Jakej byl casting? Už ses seznámil s klukama z kapely?“

Po těchto dvou otázkách se zdálo, že se hráz protrhla. „Bylo to *fakt* super,“ začal Daniel. „Teda, nemluvím o sobě, nevím, jak moc jsem byl nebo nebyl dobrej. Ale ostatní jsou sympatáci! A Felix, zpěvák, si všechny songy napsal sám. Když jsem mu řekl, že sem tam něco píšu, hned chtěl něco vidět. Bylo by to neskutečně cool, kdyby to vyšlo, Noahu.“

Znovu jsem si opřel hlavu o opěrku, s úsměvem poslouchal Danielovo vyprávění a sledoval, jak se za okny míhá hustý provoz Kreuzbergu. Bylo fajn, že mě Daniel po svém castingu vyzvedl z letiště. Jeho přítomnost sice neměla kouzelnou moc zahnat moje nepříjemné myšlenky, ale byl v pohodě. Návštěva u Eliase mě docela dostala a nedalo se říct, že bych se už nemohl dočkat, abych byl doma u našich. Byl jsem naštvaný. Brácha mi očividně nevěří natolik, aby mi řekl celou pravdu. Protože jsem si jistý, že se tu noc, kdy ho zabásli, stalo něco víc než jen rvačka na party pod vlivem alkoholu. Ještě víc mě naštvalo, že jsem našim nestál ani za to, aby mi o tom dali vědět. Máma mi po telefonu sdělila, že mi nechce kazit pobyt v zahraničí. Pro mě je to jen chabá výmluva, naši nebyli mými cestovatelskými plány nikdy zrovna nadšení. Kdyby bylo na nich, mohl jsem si odkroutit povinnou praxi v tomto semestru v naší firmě, stejně jako brácha. Anebo, když už jsem teda musel cestovat, tak alespoň v Evropě, kde jsem mohl jen tak mimochodem spláshit nějakého toho zákazníka. A přispět tak do kasičky. Ale

Jižní Amerika? Ani náhodou. Nakonec mě ale finančně podpořili, to se musí nechat.

Ale Kyra – proč něco neřekla alespoň ona? Ségra mi sice nebyla tak blízká jako Elias, ale i tak jsme k sobě měli blízko. Nejvíc jsme při sobě drželi, právě když šlo o rodiče. Vždycky. Alespoň jsem si to myslel. Protože zatím neodpověděla na žádnou z mých zpráv.

Z myšlenek mě vytrhl Daniel, který prudce šlápl na brzdu. Pás se mi zařízl do ramene, protože moje horní část těla v důsledku prudké změny rychlosti vystřelila dopředu. Červený autobus před námi se bez mrknutí blinkru zařadil do levého pruhu a teď se hlemýždím tempem snažil předjet týpka na skútru.

„Idiot,“ zasyčel Daniel vedle mě a podrážděně zatroubil. „Proto nikdy nejezdím do města.“

Autobus jako by na truc ještě více zpomalil, aby se nakonec tempem, které už nemohlo být pomalejší, vrátil do pravého pruhu a nechal nás konečně předjet. Řidič autobusu si ale neodpustil pozdrav v podobě vztyčeného prostředníku, který nám adresoval přes okno busu.

Když jsme ho míjeli, Daniel krátce zatroubil a já opětoval jeho pozdrav zamáváním slunečními brýlemi, na což řidič zareagoval zavrtěním hlavy. Nato nejlepší kámoš sešlápl plyn a tak rychle, jak mu to jeho kára dovolí, mě přibližuje k baráku našich – a zároveň ke konfrontaci, která mě tam čeká.

KAPITOLA 3

Lia

A co bude teď?

Tady mě máte. A se mnou první pochybnosti o mém plánu. I když o plánu fakt nemohla být řeč, protože se skládal pouze z jediného slova: Berlín. Nic víc. Bylo to neplánované a nedobrovolné, ale aspoň jsem vystoupila ze své komfortní zóny, jak mi celé dny zdůrazňovala moje spolubydlící Lisa. Nakonec mi dokonce vyhrožovala, že zavolá mojí matce, pokud nevypadnu z baráku. Jenže asi tím neměla na mysli, abych hned opustila město a jela na druhý konec Německa. Autobus mezitím odjel a já se víceméně nehnula z místa. Díky rannímu zkratu jsem ani neměla čas na hledání hotelu nebo Airbnb. Nemám vůbec nic.

„Ups, soráč!“ ozval se za mnou hlas právě v okamžiku, kdy někdo narazil do mého ramene. Chlapík, který do mě strčil, držel v jedné ruce longboard a v druhé kelímek s kávou. Vrhł na mě omluvný úsměv, který mu v pravé tváři vykreslil dolíček. V rychlosti mi ještě jednou omluvně zamával, než naskočil na svůj longboard a vzápětí zmizel za rohem. Ne tak vůně jeho kávy. Rozhodla jsem se to brát jako znamení osudu a otočila se směrem, odkud přišel. Kafe není nikdy špatný nápad. Šla jsem ulicí a pozorovala lidi, kteří tu žili své životy: rodiny s dětmi, lidi z kanceláří o polední pauze, školáky na

cestě domů, studenty u notebooků v bistrech. Jasně, i oni musí řešit svoje problémy, ale zvenku všechno vypadalo jako pohoda, životodárná souhra. Tenhle spontánní trip byl možná přesně to, co jsem potřebovala. Třeba bych se mohla alespoň na pár týdnů zapojit do hry, nechat své problémy za sebou a prostě jen žít.

Trvalo dalších patnáct minut, než moje oči spočinuly na tabuli ve tvaru áčka postavené na okraji chodníku. Ze dveří se linula lákavá vůně kávy a na rozdíl od ostatních kaváren, které jsem cestou viděla, bylo uvnitř dokonce volno. Dlouhé lavice s polštáři venku před výlohou byly neobsazené. V tom vedru se ani nedivím. S vidinou wi-fi a kofeinu jsem vešla do podniku. Ohlásil mě zvuk malého zvonku.

„Zdravím!“ uvítal mě veselý hlas. „Hned jsem u vás.“

Židle a křesla v kavárně se k sobě vůbec nehodily. V zadním rohu stála dvě houpací křesla vedle široké police, která byla shora dolů plná knih. Pravá stěna z pálených cihel vůbec neladila s bílým exteriérem budovy a všude byly postavené nebo zavěšené rostliny. Na jednom z kulatých stolů stál velký měděný glóbus. Tentokrát jsem zaregistrovala cukání prstů a zastavila je v pohybu dřív, než se mohly dostat na prázdné místo na mém hrudníku. Zapudila jsem myšlenku a raději jsem se věnovala nabídce pultu s dezerty. Kromě jednoduchých koláčků tam byly i muffiny, sýrové koláče a několik dortů, ze kterých se mi sbíhaly sliny. Zamilovala jsem se.

„Koukáš jako já, když jsem tu byla poprvé.“

Zvedla jsem zrak a uviděla přátelsky se usmívající tvář se zářivě bílými zuby a zlatým piercingem v nose, které se vyjímaly na opálené pleti.

„Nejraděj bych si je dala všechny,“ odpověděla jsem. „Můžeš mi jeden z nich doporučit?“

Mladá žena se zasmála. „Vlastně všechny,“ řekla. Pak ukázala na červený dort s bílou polevou. Prsteny na jejích štíhlých prstech odrážely světlo pronikající oknem. „Nejraděj mám Red velvet cake. Většina dortů se dováží každý ráno, ale tenhle si majitel Karl dělá každý den sám.“

„Tak si tedy jeden dám, a k tomu jeden flat white.“

Úsměv ženy doznal ještě vyšší intenzity a její tmavé oči se rozzářily. „Super. Posad se, přinesu ti to ke stolu.“

Zrovna když jsem si ukládala batoh pod židli, přistál přede mnou na stole zákusek. Až teď jsem si všimla růžových konečků jejích tmavých vlasů, které jí v ohonu sahaly po ramena. Nehledě na to, že mi byla hned sympatická díky svému přátelskému chování, nemohla jsem neobdivovat její styl. Měla na sobě krátké roztržené kraťasy, do nich zastrčené volné bílé tričko a červenou kostkovanou košili, která jí visela kolem boků. Celý outfit i navzdory vedru doplnila mohutnými černými polobotkami s hřeby. Vypadala, jako by si odskočila z módní nástěnky na Pinterestu.

„Tvůj flat white přinesu za minutku.“ Všimla si mého pohledu a se zdviženým obočím se na mě zadívala. „Seš OK?“

„Jo, promiň.“ Usmála jsem se. „Jenom jsem se zrovna rozhodla, že jsi mou novou módní ikonou.“

Potřetí během krátké chvíle mi věnovala zářivý úsměv. Přemýšlela jsem, jestli by se našel někdo, komu by se tahle holka na první dobrou nezalíbila.

„Díky. Všechno z jednoho sekáče tady ve městě. Chceš, abych ti napsala adresu?“ Natáhla ke mně ruku. „Mimochodem, já jsem Phuong.“

Uchopila jsem její nataženou pravou ruku a potřásla jí.

„Moc mě těší. Já jsem...“ zaváhala jsem na okamžik. „Lia.“

Phuong se usmála. „Tak tě tady vítám, Lio.“ Kývla směrem k mému batohu. „Hádám, že jsi tu na návštěvě? Nebo jen projíždíš?“

„Abych byla upřímná, ještě nevím.“

„To zní jako dlouhej a hlavně zajímavěj příběh.“ Phuong si mě krátce změřila a rozhledla se po kavárně. „Připravím ti rychle to kafe. Stejně se tu teď nic neděje, tak jestli ti to neva...“ Pokrčila rameny. „Miluju historky z cest.“

Zarazila jsem se. „Moc toho nenavykládám, vždyť jsem teprve přijela.“ A jestli jsem v tuto chvíli něco nechtěla, tak mluvit o sobě. Úsměv Phuong na chvíli ochabl. Vzpamatovala jsem se a dodala

jsem: „Jsem spíš odkázaná na tebe a tvou wi-fi. Protože zatím vlastně ani netuším, co bude dál,“ řekla jsem. „Takže ... jestli mi chceš pomoci ...“ Ukázala jsem na tmavě zelené křeslo naproti sobě. „Je tu víc než dost místa pro dvě.“

„A pak jsi prostě odjela? Jsi šílenec.“ Phuong se na mě podívala svýma velkýma očima. Poté, co se ujistila, že je postaráno o další dva zákazníky, se usadila ke stolu s americanem pro sebe a flat white pro mě. Ani jí netrvalo dlouho, než mě přece jen přinutila mluvit. I když jsem dnešní den popsala ve velmi dietní verzi. Čímž vůbec nechci říct: v úplně jiné verzi. Řekla jsem jí totiž, že neskutečně ráda natáčím, hledám inspiraci a doufám, že změna prostředí mi ji pomůže najít.

„Wow, seš fakt borka.“

Trochu jsem se zarazila a málem jsem se rozesmála nahlas. „Věř mi, že si to myslíš jen proto, že těch pár vět je první věc, kterou jsem ti o sobě a svým životě řekla.“ *A protože jsem ti neřekla, že jsem zdrhla uprostřed zkoušky. A před čím.*

I když jsem její slova odbyla, cítila jsem, jak rudnu. Po několika posledních týdnech bylo zvláštní sedět v kavárně a jen tak si povídat. Ještě podivnější ale bylo, že na mě Phuong reagovala tak otevřeně a laskavě. Její otázky prozrazovaly upřímný zájem. A vypadalo to, že její slova neskrývají žádné odsouzení. Abych zakryla rozpaky, rychle jsem se napila kávy. Chutnala božsky.

„A kdyby nejbližší autobus nejel do Berlína, ale do Mnichova, nebo do Paříže, byla bys teď tam?“ zeptala se Phuong.

Doopravdy jsem jenom otevřela apku a vybrala první autobus, který mě odvezl dost daleko. Berlín byl na prvním místě v seznamu. Hned jsem cítila, že je to tak správně.

„Paříž asi ne, francouzsky neumím kváknout ani slovo,“ zamyslela jsem se. „Ale v zásadě jo. Cokoli, co by schválily i moje úspory.“

„Hustý. A nechtělas, aby s tebou jel někdo z tvých kámošů?“

Zavrtěla jsem hlavou a ignorovala, jak mě její slova zbolela. *Moji přátelé ...*

„Nikomu jsem neřekla, že odjíždím,“ dodala jsem, když se na mě Phuong tázavě podívala. „Jen spolubydlící, nechala jsem na stole vzkaz, že jsem na dovolený.“ Křečovitě jsem se usmála. „A asi ani ona mi neuvěří, dokud jí nepošlu selfie před Bundestagem. Normálně žádnéj velkej dobrodruh nejsem. Takže... tolik k odvaze.“ Polkla jsem. Ta slova ze mě vyklouzla, aniž bych přemýšlela, jak je Phuong pochopí.

K mému překvapení prudce zavrtěla hlavou, až se jí z copu uvolnilo několik pramenů.

„Ne, Lio, díváš se na to špatně. Kdo je odvážnější: ten, kdo prožívá jedno dobrodružství za druhým a je neustále v pohybu? Nebo člověk, který miluje svoje známé prostředí a rutinu a pak se z něj najednou odváží vymanit? Myslím, že jsme všichni otroci zvyku. Záleží jen na tom, o jaký zvyk jde. Přerušit to, to chce kuráž.“

„Možná máš pravdu.“ Až na to, že se to na mě nehodilo. Protože já neporušila své zvyky, jen jsem od nich jednoduše utekla.

Phuong se podívala na glóbus na vedlejším stole. „Možná bych to taky jednou měla zkusit. Roztočit globus, ukázat někam prstem a vidět, kam mě to pošle. Ale nájem se musí platit a přerušit semestr si nemůžu dovolit,“ povzdechla si.

Převzala jsem štafetu vzdychání. „To dobře znám. Co studuješ?“ zeptala jsem se a malou lžičkou jsem si do pusy strčila trochu mléčné pěny.

„Práva,“ řekla Phuong. Asi na mně bylo dost vidět, jak mě to překvapilo, protože když mi opětovala pohled, rozesmála se. „Neboj se, nejsi první, kdo takhle kouká. Překvapení: žijeme v 21. století. Na práva můžeš i s obarevnými vlasy, piercingem a tetováním.“

„Ne, tak to vůbec není,“ dodala jsem překotně, „jenom – práva mi znějí tak nějak suše. A ty vypadáš jako přesný opak. Čekala jsem jen něco s uměním.“

Phuong se usmála. „O umění nemám šajn. Ráda si je prohlížím, ale neumím ani pořádně nakreslit kolo, nemluvě o zpěvu nebo tak něco.“

„A proč práva?“

„Protože chci pomáhat ostatním, ale nesnáším krev.“ Usmála se. „No a představa, že mi to zajistí dobrou džob, taky není tak úplně vod věcí.“

Sevřela jsem ústa, což neuniklo pozornosti Phuong, která se pousmála.

„A sakra. Netrefila jsem náhodou hřebík na hlavičku?“ zeptala se. „Studuješ nákej humanitní obor?“

„Ne.“

Zaváhala jsem. Než se mě mohla zeptat na cokoli ohledně mého studia, mávla jsem rukou. „Nejsem ještě na vysoký.“ Lež mi šla přes ústa překvapivě snadno.

„Přemýšlela jsi o tom, že bys dělala něco uměleckýho?“ chtěla vědět Phuong.

„Když máš tak ráda natáčení,“ dodala, když jsem hned neodpověděla.

„Uvidím,“ řekla jsem vyhýbavě. „Ale i kdyby, máš pravdu. Co je špatně na tom, dívat se při výběru vejšky trochu i na prachy.“ Kolikrát jsem si během prvního semestru říkala, jestli jsem to neměla vyřešit jinak.

Phuong si podepřela hlavu dlaní. „Jo. Zvlášť když jsem zatím jediná z rodiny, kdo studuje. Všichni tak nějak čekaj, že nejpozději za pět let budu ve vatě. Samozřejmě zcela reálně.“

„To přece není až tak nereálná představa,“ pokrčila jsem rameny.

„Miluju tvůj optimismus, nechceš mně ho kapku předat? Aktuálně to vypadá spíš tak, že pořád makám a o prázdninách budu bydlet u mámy, abych mohla na tu dobu někomu pronajmout svůj pokoj na kolejích.“ Zaváhala a naléhavě se na mě podívala. „Nech si to, prosím tě, pro sebe, jinak určitě poletím.“

„OK,“ usmála jsem se. Moje důvěrnost za vaše heslo k wi-fi.“

„Uppss... Já úplně zapomněla.“ Phuong vyskočila a běžela k pultu. Vytáhla malý batůžek a vrátila se ke stolu s notebookem. Byl polepený samolepkami – od feministických hesel po samolepky, na kterých by se současný prezident Spojených států sám

sobě určitě nezamlouval. Moje sympatie k ní rázem ještě vzrostly. Phuong něco napsala do notebooku a pak ho otočila ke mně.

„Tady, klidně si najdi nějaký hostel nebo tak něco. Je to jednodušší než na mobilu.“

„Díky. V jaký části města se teď nacházíme?“

Phuong se zasmála. „Seš fakt roztomilá. V centru. Ale pokud chceš ušetřit, porozhlédni se raděj v okolí.“

Zvedla se a přešla k pultu, načež si ke mně znovu sedla. Položila něco vedle notebooku. „Trochu staromódní, vím, ale tady máš mapu,“ usmála se. „Protože to znělo, jako by se ti mohla hodit. „A tady,“ poklepala na leták ležící na mapě, „je můj první tip pro tebe na jednu akci. Kámoška pořádá zítra večer koncert, kdyby se ti chtělo přijít. Vstup zdarma.“

Vzala jsem leták do ruky a první, co mě na něm zaujalo, byla blondýna. Ztělesněné sebevědomí, které stálo na pódiu s kytarou zavěšenou před svým tělem. Po její levici stál u mikrofonu muž s blond vlasy vyšisovanými až do běla a šikmo za ní bubeník, jehož tvář však byla ve stínu. Uprostřed se šikmo nacházel zlatý nápis „Gone Gone Gone“. Pravděpodobně název kapely. Zaostrila jsem. Ne proto, že by fotka byla tak špatně vyfocená, ale proto, že zbytek nápisu byl drobný a mírně rozmazaný. Doufám, že jsou v muzice lepší než v navrhování letáků, protože moje malá neteř by to v paintu nejspíš zvládla podobně. A to jí je sedm.

Phuong si zřejmě všimla mého pohledu, protože se rozesmála. „Vím, nic neříkej. Uděláš si obrázek sama.“

Přikývla jsem, ale dobře jsem věděla, že neudělám, i když pozvání bylo lákavé. Nechtěla jsem se vnucovat.

U vchodu za mými zády se ozval zvonek, který přerušil náš rozhovor. Phuong se přesunula očima ke dveřím.

„Ahoj,“ zavolala, přičemž její pozdrav vyzněl jako otázka.

„To jsou k nám hosti...“ řekla příliš tiše, než aby to příchozí mohl zaslechnout.

„Zákazník?“ zeptala jsem se. Zasunula jsem leták do složené mapy a otočila se, abych se podívala, kdo vešel.

Zákazník byl maximálně o pár let starší než já. Jakmile za ním dveře zacvakly do zámku, posunul si tmavé sluneční brýle na hlavu, díky čemuž mu jednotlivé prameny hnědých vlasů trčely nahoru. Chytil se za věčkový výstřih šedého trika a protřepal si je, což mělo pravděpodobně představovat snahu o ochlazení. V druhé ruce držel obrovský batoh, který se téměř dotýkal podlahy. Přimhouřila jsem oči a snažila se, abych na něj proti proudícímu světlu lépe viděla. Ten týpek mi byl nějak povědomý.

„Počkej chvíli,“ řekla Phuong a vstala. Nezamířila ale za pult převzít objednávku, vykročila směrem k muži.

„Co ty tady?“ zeptala se. Zastavila se dva metry před ním a mnu-la si prsty před tělem, jako by si nebyla jistá, co si má počít s rukama. Pak zkřížila ruce na prsou a podívala se na něj. Najednou už nevypadala tak sebejistě jako dřív. Zajímalo by mě, co se mezi nimi přihodilo, ráda bych jí viděla do tváře. Zároveň jsem proklínala svou hloupou zvědavost.

„Dlouhej příběh,“ odpověděl nově příchozí a uvolnil ruce z výstřihu. Rozhlédl se po kavárně a zachytil můj pohled, než pokračoval dál. „Vidím, že se tady toho moc nezměnilo.“

Phuong se krátce zasmála. „Byls pryč jenom dva měsíce, cos čekal?“

Pokrčil rameny. „Je to jiný než dřív.“

Chvíli ani jeden z nich nic neříkal a i tady vzadu jsem cítila, že to ticho není zrovna příjemné.

Phuong si odkašlala. „Kafe?“ zeptala se.

Vypadal, že se mu ulevilo, a s úsměvem přikývl. „Jo, s sebou. Díky.“ Phuong zmizela za barem a doplnila zrna do přístroje.

Podívala jsem se ke dveřím a viděla, jak si mě muž prohlíží. Zvedla jsem obočí. Místo aby překvapeně odvrátil zrak, jak by to udělala většina, přistoupil k mému stolu. Přitom se mi skrze dveře naskytl výhled na ulici. Najednou jsem věděla, proč mi byl tak povědomý – to ty sluneční brýle.

„Seš tu nová.“ Přitáhl si židli od sousedního stolu a zůstal sedět v uličce trochu opodál. Opřel si batoh o nohu stolu.

„Vypadá to, že znáš všechny v Berlíně,“ přeměřila jsem si jej se zdviženým obočím. Jeho hlas byl příjemně hluboký a klidný, ale pod očima měl tmavé kruhy, jako by se už pár dní pořádně nevyspal. Tohle znám až příliš dobře.

Kývl směrem k mému objemnému batohu. „To ne, ale máš s sebou zavazadlo. A nevypadáš, že bys žila v Berlíně.“

Co prosím?

„Právě jsi dorazila?“

Usmála jsem se na něj. „Naštěstí jo. Bylo to o fous, protože do mého busu málem zezadu narazil dost dotěrnejší červený Opel. Řidič musel bejt na šrot.“ Přes výlohu jsem venku zahlédla červené auto s hlubokou promáčklinou, které tam před jeho příjezdem ještě nestálo, a s předstíraným úlekem jsem si zakryla ústa rukou. „Jé, omlouvám se!“

Nečekala jsem, že se zasměje. „Jasný, chápu.“ Krátce si prohrábl tmavé vlasy, čímž ještě zvýšil stupeň rozcuchání. „To není zrovna nejlepší první dojem, co? Na mou obranu: Měl jsem fakt špatnej den.“

„Nevypadá to, že bys do nějaký chodil, ale v takový autoškole se naučíš, jak neřídit naštvaně.“ I když jsem se snažila, aby se to nestalo, zacukaly mi koutky úst.

„Já neřídil, za volantem seděl kámoš.“

„Kde je vlastně Daniel?“ zakřičela Phuong, aby přehlušila kávovar.

„Musel jet dál a odvézt bubny.“

„Mohl mě aspoň na chvíli pozdravit,“ řekla Phuong. „Cos zmizel, ukázal se tu přesně jednou.“

„Řek bych, že toho má prostě moc.“

Velkými okny kavárny jsem sledovala, jak červené auto odjíždí pryč.

Phuong se zastavila vedle tmavovlasého muže a vtiskla mu do ruky papírový kelímek. „Na účet podniků. Vítejte zpět.“

„Díky.“ Přitukl si se mnou kelímkem. „Myslím, že ho nakonec vypiju tady. Musím obhájit svou čest.“ Usmál se na mě a v očích

se mu zablesklo. Došla mi řeč, a tak jsem jen němě jeho tukuť opětovala.

Phuong povytáhla obočí. „Tak good luck. Určitě nevynechej historku o tom, jak ses před Danielovou oslavou opil z Baileys určenýho do našeho lattéčka.“ Oči jí sklouzly ke mně. „Můžeš třikrát hádat, kdo ty prázdné flašky od Baileys musel pak vysvětlovat a uklidit zdemolovanou kavárnu.“

„Moc mi nepomáháš, Phuong,“ zavrtěl s úsměvem hlavou. „Navíc to nebyl můj nápad, ale bráchy.“

Jeho úsměv náhle zmizel. Phuong se kousla do spodního rtu a optala se: „Jak se má Elias?“

„Dobře,“ odpověděl stroze a jeho výraz ještě více potemněl.

„Kyra mně řekla, co se stalo,“ zamumlala Phuong. „Vím, jak to pro tebe bylo důležité. Jestli...“

„Nechci se o tom bavit. Musím to teď celé probrat s našima.“ Povzdchl si a rukou otáčel kelímkem s kávou.

Phuong neznatelně přikývla a zmlkla. Zdálo se, že ji najednou velmi zajímají její tmavě nalakované nehty.

Z téhle diskuse jsem nebyla ani za mák moudrá. Na druhou stranu bych musela být hodně mimo, kdybych si nevšimla, že se mezi nimi něco děje. Spolkla jsem svou zvědavost. Ticho, které na nás padlo, bylo nepříjemné i pro mě, a to jsem s tím neměla nic společného. Abych trochu odlehčila náladu, odkašlala jsem si a nadhodila nové téma.

„Takže... vím, že máš přátele s pochybným stylem jízdy a že rád piješ Baileys. Ale jak se vlastně jmenuješ?“

„Sakra, fakt jsi mě zastihla ve špatný den. Normálně se nechovám jako vůl.“ Položil kelímek s kávou na stůl a natáhl ke mně ruku. „Noah.“

„Těší mě.“ Podala jsem mu ruku, která byla teplá a drsnější, než jsem si myslela. „Já jsem Lia.“

Lehce ji stiskl a podíval se mi hluboko do očí. „Je to zkrácenina?“ zeptal se.

„Ano, zkrácená forma pro Emílii. Ale můžeš mi klidně říkat Li, to je v poho.“

„OK. Co tě přivedlo do Berlína, Lio?“

Na způsob, jak vyslovuje moje jméno, bych si mohla i zvyknout. Navíc vypadal, že ho to fakt zajímá. Jeho hnědé oči si mě zkoumavě prohlížely.

„Abych byla upřímná, tak náhoda.“

Naklonil hlavu v němé výzvě, abych pokračovala.

„Právě jsem to vyprávěla Phuong. Chtěla jsem prostě vypadnout a náhoda rozhodla o Berlíně. A tak jsem tady,“ pokrčila jsem rameny.

„Takže jen změna prostředí?“ nadhodil Noah.

„Tak nějak.“

„Ona natáčí,“ skočila mu do řeči Phuong. „Je to taková její průzkumná cesta. Nebo se tomu říká cesta za inspirací?“

„Když to řekneš, zní to mnohem víc cool, než to ve skutečnosti je,“ řekla jsem a pokusila se o úsměv, i když mě kvůli lži tížilo svědomí. Phuong ke mně byla od první vteřiny otevřená a já se chovala přesně naopak.

„Našla sis už nocleh?“ zeptala se Phuong a ukázala na svůj notebook.

Zavrtěla jsem hlavou. „Ne, sorry. Někdo mě při tom vyrušil.“ Podívala jsem se na Noaha a pak se vrátila k displeji. „Zatím ani nevím, jak dlouho tu zůstanu a jestli mám pokračovat v cestování.“ Při procházení různými nabídkami jsem zhruba odhadovala, na co stačí moje kapsa. V posledních několika týdnech jsem se v práci moc neukazovala, což mému bankovnímu účtu zrovna neprospělo. Phuong měla pravdu, všechny hostely a penziony, které bych zvládla zaplatit a které vypadaly poměrně dobře, byly mimo centrum. Klikla jsem na jednu z nabídek a povzddechla si.

„Co je?“ zeptala se Phuong a posunula se vedle mě, aby se mohla dívat na obrazovku se mnou.

„Tady už mají volný jen smíšený pokoje,“ řekla jsem a vrátila se k výsledkům vyhledávání.

Phuong pokrčila rameny. „Není to tak hrozný. Stejně se tam půjdeš jen vyspat. Dělá to tak na cestách pořád, dá se to přežít.“

Křečovitě jsem se usmála a pokračovala v hledání. Na displeji se objevil její ukazováček.

„Tohle je ve Friedrichshainu a není to moc drahý.“ Kliknula jsem na nabídku. Byl to jeden z mála pokojů, který by mě stál méně než čtyřicet eur za noc. Pořád to však bylo nad rámec mého rozpočtu.

Mého neexistujícího rozpočtu.

„Pár bloků odtud je penzion,“ řekl Noah. „Patří babičce mého nejlepšího kámoše Daniela, o kterém jsem zrovna mluvil. Určitě se tam něco najde, a když řeknu, že jsi kámoška, určitě dostaneš slevu. Navíc tam mají boží snídani. Jestli chceš, doprovodím tě tam. Stejně je to cestou na socku.“

Prekvapeně jsem se na něj podívala. Proč tu byli všichni tak milí? Nebo to byla normální slušnost a já už na ni nebyla zvyklá? Možná, ale Noahovou přítelkyní jsem nebyla. A i kdyby to jen předstíral, aby mi pomohl – kdo by něco takového dělal, aniž by za to něco očekával?

Noahův pohled tázavě spočinul na mé tváři, zatímco jsem předstírala maximální klid a neutralitu. Přesto jsem nedokázala zabránit tomu, aby se mi zrychlil tep. A na rozdíl od chvíle, kdy jsem z jeho úst poprvé uslyšela své jméno, tentokrát to nebyl příjemný pocit. Polkla jsem a ucítila sucho v krku. Rychle jsem dopila poslední doušek své teď už vlažné kávy – spíš jsem to chtěla trochu protáhnout, než si svažit hrdlo.

„Vážně milý,“ začala jsem a vyhnula se Noahovu pohledu. Mís to toho jsem si znovu začala prohlížet nabídku pokojů v hostelu. Moje ruka byla rychlejší než moje myšlenky a dotkla se touchpadu notebooku. Než jsem si to stačila rozmyslet, klikla jsem na Rezervovat. „Nechci obtěžovat. Hostel se cenově dá a možná se tak seznámím s dalšími lidmi na cestách. Je to rozhodně lepší než objevovat Berlín na vlastní pěst.“ Usmála jsem se na Noaha a doufala, že to vypadá přesvědčivě. „Ale stejně díky.“

„Jasně, jak si přeješ,“ pokrčil rameny Noah.

Povolila jsem napjaté svaly v ramenou a s úlevou si oddechla. Bez otálení jsem na webových stránkách zadala platební údaje, dokončila proces a posunula notebook směrem k Phuong.

Zaklapla jej a sedla si opět na židli naproti mně do zkříženého sedu.

„Takže – po prázdninách se vrátíš na univerzitu?“ zeptala se a obrátila se na Noaha.

Noah přikývl. „Jo, vypadá to tak. Trochu dřív, než byl plán, ale víš co? Dost se na to těším.“

„Studujete na stejný univerzitě?“ Můj pohled se přesunul z Noaha na Phuong.

„Ne,“ řekla Phuong. „Já jsem na Humboldtů a on na VŠTE. Známe se přes jeho ségru.“

„VŠTE?“ zeptala jsem se.

„Vysoká škola technicko-ekonomická. Dělán environmentální inženýrství,“ pronesl Noah.

„Tý jo, takže ty zachraňuješ životní prostředí a Phuong zachraňuje lidi.“ Prsty jsem si pohrávala s ouškem nyní již prázdného šálku.

„Zatím nikoho nezachraňuju, hraju na přednáškách kvízový duel.“

Noah se zasmál. „Cože? Nezamrzlas tak trochu ve dvačtrnáct?“

„Mluví z tebe bleďá závist, protože tys mě nikdy neporazil.“

„Kecá,“ prohodil Noah a otočil se ke mně. „Taky studuješ?“

Zavrtěla jsem hlavou, nechtěla jsem znovu lhát. Vlastně jsem lhaní nesnášela. A kdybych v tom pokračovala, zaručeně bych se zapletla do sítě lží. Rozhodla jsem se teda pro polopravdy.

„Chtěla bych studovat něco kolem filmu,“ odpověděla jsem Noahovi. „Chtěla jsem využít prázdniny k natáčení. S přihláškou musíš obvykle předložit portfolio. Napadlo mě, že bych tu nasbírala materiál na krátký film.“ OK, tohle nebyla úplná lež. Loni jsem po maturitě musela na univerzitu fakt předložit portfolio. Zjevně jsem už byla v polopravdách profík. *Jsem v pohodě*, byla další, která se mi z úst linula skoro denně.

„To zní dobře!“ poznamenala Phuong. „Na jakou vejšku chceš jít?“

„Hm,“ řekla jsem nepříteli výmluvně. *Do prdele.* „Furt ještě nemám šajn. Já ... „ Odkáslala jsem si a cítila, jak mi buší srdce. Byla jsem tu přece kvůli tomu, abych všechno nechala za sebou. Vejšku, studium, lidi. Prostě všechno. Nechtěl jsem na to myslet, a už vůbec ne o tom mluvit.

Sklapni, Lio. Chovej se jako normální člověk.

Viděla jsem vyčkávající a podrážděné pohledy těch dvou a znovu jsem si odkáslala. Nejspíš si mysleli, že jsem úplně blbá. „Pojďme mluvit o něčem jiném, než o škole, vždyť jsou prázdniny,“ řekla jsem v chabém pokusu omluvit své podivné chování.

Phuong si podepřela hlavu a pokrčila rameny. „OK, to je fér.“

„Natočilas něco?“ zeptal se Noah.

Zavrtěla jsem hlavou a přála si, aby se mi podařilo obrátit hovor směrem k nim. „Ne. Mám pár videí a nějaký koncepty krátkých filmů, ale s ničím nejsem úplně stoprocentně spokojená.“ Zaváhala jsem, ale Noahův zaujatý pohled mě navzdory všemu očekávání přiměl mluvit dál. „Nechci natáčet jen záběry krajinek, ale když seš ten s kamerou, vede to nutně k tomu, že máš málo fotek a záběrů sebe sama.“

„Pak jsem si jistě, že ti kurzy na vejšce pomůžou,“ řekl Noah. „Budeš pracovat ve skupinkách, potkáš stejný nadšence, jako jsi ty, a můžou ti pomoci s natáčením.“

Musela jsem se kousnout do jazyka, abych se nerozesmála. Noahovy představy byly stejné jako kdysi ty moje. A fungovaly skvěle.

„Řekla bych, že se vidíš moc kriticky,“ vložila se do toho Phuong.

Naštěstí zazvonil mobil a zachránil mě od dalších otázek. Noah vytáhl z kapsy telefon.

„Sorry, vteřinku.“ Se sevřenými rty kouknul na displej. Vstal a udělal několik kroků ke dveřím, než hovor přijal.

„Co se děje?“ zeptal se tiše a jeho hlas zněl o poznání chladněji než dřív.